

СПРАВА «БОЄЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF BOYETS v. UKRAINE)

Заява № 20963/08

Стислий виклад рішення від 30 січня 2018 року

7 лютого 2004 року працівниками міліції було затримано заявницю за вимагання хабара. Того ж дня працівниками міліції проведено огляд робочого кабінету заявниці в присутності понятих та складено відповідний протокол.

11 лютого 2004 року щодо заявниці було порушено кримінальну справу за підозрою у даванні хабара та 28 лютого 2004 року до обвинувачень додано шахрайство.

16 лютого 2006 року Київським районним судом заявницю було визнано винною у шахрайстві, даванні хабара та призначено покарання у вигляді штрафу. Під час ухвалення вироку суд, зокрема, посилався на показання свідка М., надані під час досудового слідства.

Не погоджуючись з вироком, заявниця оскаржувала його в апеляційному та касаційному порядку, стверджуючи, зокрема, що обвинувальний вирок щодо неї ґрунтувався переважно на показаннях свідка обвинувачення М., яка жодного разу не з'явилась в судові засідання та яку заявниця ніколи не могла допитати. Суди апеляційної та касаційної інстанції скарги заявниці було залишено без задоволення, а вирок від 16 лютого 2006 року без змін.

27 березня 2009 року прокуратурою Київського району м. Харкова порушено ще одну кримінальну справу проти заявниці за фактом невиконання вироку суду від 16 лютого 2006 року. 10 листопада 2009 року заявниці було обрано запобіжний захід у вигляді підписки про невиїзд.

12 жовтня 2012 року слідчим кримінальну справу стосовно заявниці було закрито у зв'язку з відсутністю в її діях складу злочину та скасовано обраний щодо заявниці запобіжний захід.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявниця скаржилася за пунктом 1 та підпунктом «d» пункту 3 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) у зв'язку з відсутністю можливості допитати свідка обвинувачення М.

Європейський суд, розглянувши скаргу заявниці, вказав що органи влади України не доклали всіх розумних зусиль для забезпечення явки свідка обвинувачення М. Крім того, Європейський суд зазначив, що національні суди не приділили уваги важливості її показань

для засудження заявниці. У зв'язку з цим Європейський суд дійшов висновку, що відсутність на будь-якій стадії провадження можливості допитати свідка обвинувачення М. або вимагати, щоб її допитали, зробила судовий розгляд у цілому несправедливим. Відповідно; було порушення пункту 1 та підпункту «d» пункту 3 статті 6 Конвенції.

Заявниця також скаржилася за статтею 2 Протоколу № 4 до Конвенції, що підписка про невїзд, застосована до неї під час другого кримінального провадження, була непропорційним і тривалим обмеженням її свободи пересування, а також за статтею 13 Конвенції, що в неї не було ефективних національних засобів юридичного захисту у зв'язку з цією скаргою. Європейський суд відхилив скаргу заявниці за статтею 13 Конвенції як явно необгрунтовану відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції. Скаргу за статтею 2 Протоколу № 4 до Конвенції визнав непринятною у зв'язку з не вичерпанням національних засобів юридичного захисту.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* неприйнятними скарги заявниці за статтею 2 Протоколу № 4 до Конвенції та статті 13 Конвенції у поєднанні з цим положенням;

2. *Оголошує* прийнятною скаргу заявниці за пунктом 1 та підпунктом «d» пункту 3 статті 6 Конвенції у зв'язку з відсутністю в неї можливості допитати свідка обвинувачення М.;

3. *Постановляє*, що було порушення пункту 1 та підпункту «d» пункту 3 статті 6 Конвенції у зв'язку з відсутністю в заявниці можливості допитати свідка обвинувачення М.;

4. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати питання щодо прийнятності та по суті решти скарг заявниці за статтею 6 Конвенції;

5. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявниці такі суми, що мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 2500 (дві тисячі п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди; і

(ii) 850 (вісімсот п'ятдесят) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявниці, в якості компенсації судових та інших витрат;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

6. *Відхилляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.»